

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Vlaamse Gemeenschap

Sagsøgt: M. Baesen

Præjudicielle spørgsmål

- 1) 1. Skal udtrykket »tjenestemænd og dermed ligestillede personer« i artikel 13, stk. 2, litra d), forordning nr. 1408/71 ⁽¹⁾ fortolkes på grundlag af det nationale system for social sikring, som den pågældende er tilsluttet?
2. Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, er der da tale om en med en tjenestemand ligestillet person, i den betydning, der forudsættes i artikel 13, stk. 2, litra d), i forordning nr. 1408/71, når personen i medfør af en arbejdskontrakt er ansat hos en arbejdsgiver i den offentlige sektor og i henhold til den nationale lovgivning om social sikring er omfattet af visse sociale sikringsgrene, jf. artikel 4, stk. 1, i forordning nr. 1408/71, og således er omfattet af den almindelige ordning for social sikring, mens personen hvad angår andre sociale sikringsgrene som omhandlet i artikel 4, stk. 1, litra e), falder under særlige regler for tjenestemænd?

⁽¹⁾ Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14.6.1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet (EFT 1971 II, s. 366).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Fővárosi Bíróság Gazdasági Kollégium (Ungarn) den 29. juli 2009 — RANI Slovakia s.r.o. mod Hankook Tire Magyarorszá Kft

(Sag C-298/09)

(2009/C 267/58)

Processprog: ungarsk

Den forelæggende ret

Fővárosi Bíróság Gazdasági Kollégium

Parter i hovedsagen

Sagsøger: RANI Slovakia s.r.o.

Sagsøgt: Hankook Tire Magyarorszá Kft

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Kan betragtning 19 til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 96/71/EF om udstationering af arbejdstagere som led i udveksling af tjenesteydelser ⁽¹⁾ henset til Romtraktatens artikel 3, litra c), og artikel 59 fortolkes således, at det

står en medlemsstat frit for med hensyn til virksomhed som vikarbureau at fastsætte betingelser i national lovgivning for, at en arbejdsgiver (virksomhed) kan få adgang til at udøve sådan virksomhed på den omhandlede medlemsstats område, og i denne forbindelse forbeholde udøvelsen af virksomhed som vikarbureau for virksomheder med hjemsted på nævnte område?

- 2) Kan artikel 1, stk. 4, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 96/71/EF fortolkes således, at en virksomhed med hjemsted i den omhandlede medlemsstat med hensyn til godkendelse af udøvelsen af virksomheden kan få en gunstigere behandling end den, som gives virksomheder med hjemsted i en anden medlemsstat?
- 3) Kan bestemmelserne i Romtraktatens artikel 59, sammenholdt med artikel 62 og 63, fortolkes således, at restriktioner, der eksisterer på tidspunktet for tiltrædelsen af Den Europæiske Union, kan opretholdes og ikke skal anses for at være i strid med fællesskabsretten, så længe Rådet ikke har vedtaget en plan, som fastsætter betingelserne for liberalisering af denne kategori af tjenesteydelser, og de nødvendige direktiver til gennemførelse af nævnte plan?
- 4) Såfremt de foregående spørgsmål besvares benægtende, findes der da et alment hensyn, som kan begrunde den restriktion, der består i, at kun virksomheder, der har hjemsted og er registrerede i den omhandlede medlemsstat, kan udøve virksomhed som vikarbureau, og at nævnte restriktion dermed kan anses for at være forenelig med Romtraktatens artikel 59 og 65?

⁽¹⁾ EFT 1997 L 18, s. 1.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Nejvyšší správní soud (Den Tjekkiske Republik) den 30. juli 2009 — DAR Duale Abfallwirtschaft und Verwertung Ruhrgebiet GmbH mod Ministerstvo životního prostředí

(Sag C-299/09)

(2009/C 267/59)

Processprog: tjekkisk

Den forelæggende ret

Nejvyšší správní soud

Parter i hovedsagen

Sagsøger: DAR Duale Abfallwirtschaft und Verwertung Ruhrgebiet GmbH

Sagsøgt: Ministerstvo životního prostředí

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 2, litra i) og k), i Rådets forordning (EØF) nr. 259/93 af 1. februar 1993 om overvågning af og kontrol med overførsel af affald inden for, til og fra Det Europæiske Fællesskab ⁽¹⁾, sammenholdt med artikel 1, litra e) og f), i Rådets direktiv 75/442/EØF af 15. juli 1975 om affald ⁽²⁾, og med punkt D10 i bilag IIA og punkt R1 i bilag IIB til dette direktiv, fortolkes således, at det første af kriterierne fastlagt af Domstolen i dommen af 13. februar 2003 i sag C-458/00, Kommissionen mod Luxembourg, Sml. I, s. 1553 — for at forbrænding af affald kan anses som nyttiggørelse af affald med henblik på fremstilling af energi, som omhandlet i punkt R1 i direktivets bilag IIB (dvs. at det primære formål med bortskaffelsen må være, at gøre det muligt at anvende affald på en nyttig måde, nemlig ved at fremstille energi) — også kan være opfyldt i en sag, hvori ingen af de omstændigheder foreligger, som Domstolen i dommen angav som faktorer, der godtgør, at der er tale om nyttiggørelse af affald, dvs. hvor en operatør af det anlæg, hvori der brændes affald, ikke betaler leverandøren af affald for bortskaffelsen, og anlægget ikke teknisk er egnet til at varetage bortskaffelse på grundlag af primære energikilder i tilfælde af mangel på affald?
- 2) Såfremt det foregående spørgsmål besvares bekræftende, under hvilke betingelser kan operationen da anses som nyttiggørelse af affald?
- a) Kan der ses helt bort fra spørgsmålet om betaling for affaldsoperationen, eller er det i det mindste nødvendigt, for at kunne anse operationen som nyttiggørelse af affald, at anlægsoperatørens indkomst fra salg af varmeregi eller elektrisk energi fra forbrænding af en vis mængde affald, overstiger anlægsoperatørens indkomst fra betaling for modtagelse af affald?
- b) Kan det angående arten af affaldsmottagerens anlæg antages at være en tilstrækkelig faktor til at godtgøre, at der er tale om en operation til nyttiggørelse af affald, at det i beslutningen om tilladelse til anlæggets drift er formelt klassificeret som et anlæg til nyttiggørelse af affald til energiformål, og at anlægsoperatøren ved en kontrakt har forpligtet sig selv til at levere en vis mængde varmeenergi til netværket og ifalder kontraktansvar, hvis denne forpligtelse ikke overholdes, eller er det en minimumsbetingelse for at anse operationen som nyttiggørelse af affald, at anlægsoperatøren ud fra et retligt, teknisk og økonomisk synspunkt faktisk kan drive anlægget, i det mindste midlertidigt, på grundlag af andre brændstoffer end affald?

⁽¹⁾ EFT L 30, s. 1.

⁽²⁾ EFT L 194, s. 39.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Raad van State (Nederlandene) den 30. juli 2009 — Staatssecretaris van Justitie mod F. Toprak

(Sag C-300/09)

(2009/C 267/60)

Processprog: nederlandsk

Den forelæggende ret

Raad van State

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Staatssecretaris van Justitie

Sagsøgt: F. Toprak

Præjudicielt spørgsmål

Skal artikel 13 i afgørelse nr. 1/80 [af 19. september 1980 om udvikling af associeringen vedtaget af det associeringsråd, der er oprettet ved aftalen om oprettelse af en associering mellem Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og Tyrkiet] fortolkes således, at der foreligger en ny begrænsning i denne bestemmelses forstand, når der sker en skærpelse af en bestemmelse, der trådte i kraft efter den 1. december 1980, og som indeholdt en lempelse af den pr. 1. december 1980 gældende bestemmelse, og denne skærpelse ingen forringelse medfører i forhold til den pr. 1. december 1980 gældende bestemmelse?

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Raad van State (Nederlandene) den 30. juli 2009 — I. Oguz mod Staatssecretaris van Justitie

(Sag C-301/09)

(2009/C 267/61)

Processprog: nederlandsk

Den forelæggende ret

Raad van State

Parter i hovedsagen

Sagsøger: I. Oguz

Sagsøgt: Staatssecretaris van Justitie